

Bernard
MINIER

Spoutaná oběť.
Roztrhané tělo.
Pravda v bouři lží

Kruh

xyz

Kruh

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

xyz

Bernard Minier

Kruh – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Bernard
MINIER

Spoutaná oběť.
Roztrhané tělo.
Pravda v bouři lží.

Kruh

xyz

BERNARD MINIER

Kruh

PŘEKLAD JIŘÍ ŽÁK

xyz

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © XO Éditions 2012. All rights reserved.
Translation © Jiří Žák, 2015
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7683-692-1
ISBN e-knihy 978-80-7683-710-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7683-708-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-709-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

*Nejvíc si musíme dávat pozor na civilizovaná individua, na ty,
kteří se skrývají za kulturou, uměním, politikou... a dokonce
za spravedlností. Používají dokonalý převlek, ale jsou to ti nejkrutější.
Jsou to nejnebezpečnější bytosti na světě.*

Michael Connelly, *Poslední kojot*

PROLOG

V HROBĚ

JEJÍ MYSL SE PROMĚNILA V JEDINÝ VÝKŘIK.

Nářek.

V hlavě křičela o svém zoufalství. Vyřvávala svůj vztek, utrpení a samotu... Všechno, co ji měsíc za měsícem zbavovalo lidství.

Také prosila.

Slitování, slitování, slitování, slitování... pustte mě odsud, prosím...

V hlavě křičela a prosila a plakala. Ale pouze v hlavě. Ve skutečnosti z jejího hrdla nevycházel žádný zvuk. Jednou ráno se probudila nemá. *Němá...* Ona, která vždycky tak ráda mluvila, které přicházela slova na jazyk tak snadno, slova a smích...

Ve tmě změnila polohu, aby ulevila napnutým svalům. Seděla na zemi a zády se opírala o kamennou nebo hliněnou zeď. Někdy ležela na udusané hlině. Anebo si šla lehnout na zavšivenou matraci v rohu. Většinou spala v poloze zastřeleného psa. Když vstala, protahovala se nebo trochu chodila. Čtyři kroky tam a čtyři kroky zpátky, víc ne. Její vězení měřilo dvakrát dva metry. Vládlo tam příjemné teplo. Už dávno věděla, že těsně za dveřmi musí být nějaké topné těleso. Věděla to, protože odtamtud sálalo horko a ozývaly se zvuky: hučení, syčení, praskání. Na sobě neměla nic. Byla nahá jako zvířátko. Už několik měsíců, možná let. Potřebu vykonávala

do kýble, a pokud nebyl pryč, dvakrát denně dostávala jídlo. Pak trávila několik dní sama. Neměla co jíst ani co pít a v útrokách ji bodal hlad, žízeň a strach, že umře. Ve dveřích byly dva otvory: jeden úplně dole – tudy jí podával jídlo – a druhý uprostřed, kterým ji pozoroval. I když byly zavřené, propouštěly dva úzké paprsky světla. Její oči si už dávno zvykly na pološero a na zemi a na zdech rozeznávaly detaily, které by nikdo jiný nespatriil.

Zpočátku se snažila kobku prozkoumat a bedlivě poslouchala každý zvuk. Hledala způsob, jak odsud utéct, nějakou mezeru v jeho systému, detail, který by unikl jeho pozornosti. Potom se tím přestala zabývat. Žádná mezera neexistovala. Neměla žádnou naději. Už si ani nevzpomínala, kolik týdnů a měsíců uteklo od jejího únosu. Od jejího předchozího života. Jednou týdně – možná vícekrát, nebo možná méněkrát – jí přikázal, aby otvorem ve dveřích prostrčila ruku, a do žíly jí vstříkl injekci. Bolelo to, protože byl nešikovný a tekutina byla hustá. Hned vzápětí ztratila vědomí, a když se probudila, seděla nahoře v jídelně, s nohama a tělem připoutanými k velkému křeslu s vysokým opěradlem. *Umytá a oblečená...*

Vlasy jí voněly šamponem. Dokonce i v ústech, obvykle slepených a zapáchajících, cítila chuť zubní pasty a mentolu. V krbu hořel oheň, na stole z tmavého dřeva, jenž se leskl jako hladina jezera, doutnaly svíčky a z talířů stoupala vůně jídla. Z přehrávače k tomu vždycky hrála nějaká klasika. Jakmile hudbu uslyšela, jakmile spatřila záblesk plamenů a na kůži ucítila čisté oblečení, začala doslova slintat jako zvíře. Předtím než ji uspal a vytáhl z kobky, jí čtyřicet hodin nedal najíst.

Podle bolesti v podbřišku však poznala, že ji ve spánku zneužil. Zpočátku ji tato myšlenka naplňovala hrůzou, a když se pak vrátila

do sklepa, vždycky jídlo vyzvracela do kýble. Teď jí to už bylo jedno. Někdy mlčel, jindy zdlouhavě mluvil, ale ona ho jen zřídka kdy poslouchala. Její mozek ztratil schopnost soustředit se na rozhovor. Výrazy jako *hudba*, *symfonie*, *orchestr* se do jeho proslovů vracely jako refrén, stejně jako jedno jméno: Mahler.

Jak dlouho je tady zavřená? V jejím hrobě neexistoval ani den, ani noc. Ano, přesně tak: byl to hrob. V hloubi srdce tušila, že odsud už nikdy nevyjde živá. Veškerá naděje se už dávno vytratila.

Vzpomínala na všechny nádherné okamžiky, na dobu, kdy byla svobodná. Kdy se naposledy smála, hostila přátele a viděla své rodiče. Na vůni letního grilování, na večerní světlo mezi stromy v zahradě a na oči svého syna při západu slunce. Tváře, smích, hry. Znovu v duchu viděla, jak se miluje s muži, hlavně s jedním... Život, který byl tak krutě banální, byl ve skutečnosti úžasný. Jak moc litovala, že už nic takového neprožije. Uvědomovala si dokonce okamžiky, kdy cítila bolest. Bolest, která se vůbec nedala srovnat s tímto peklem, s tímto nebytím. Pohřbená v nicotě. Mimo svět. Nepochybovala o tom, že ji od skutečného života dělí jen několik metrů kamene, cementu a hlíny, ale věděla, že tam jsou taky stovky dveří, mříží a kilometry chodeb.

A přesto se jednoho dne ocitla v těsné blízkosti života. Z neznámého důvodu se totiž musel narychlo přestěhovat. Ve spěchu ji oblékl, ruce jí za zády spoutal plastovými pouty a přes hlavu jí natáhl plátěný pytel. Pak ji vystrkal po schodech nahoru a najednou se ocitla na čerstvém vzduchu. *Čerstvý vzduch...* Ten šok způsobil, že skoro zešilela. Když na holých pažích a ramenech ucítila teplé sluneční paprsky, když k ní přes pytel proniklo denní světlo, když se nadechla vůně čerstvé zeminy, vlhkých polí a květin a uslyšela zpěv

BERNARD MINIER

ptáků za úsvitu, málem omdlela. Plakala tolik, že její slzy a nudle z nosu pytel úplně promáčely.

Potom ji položil na kovovou podlahu a ona přes látku ucítila vůni benzínu a motorového oleje. Ačkoliv nebyla schopná křičet, nacpal ji do úst roubík a převázal ho obvazem. Zápěstí jí připoutal ke kotníkům, aby kolem sebe nemohla kopat. Cítila vibrace motoru, a než dojeli k silnici, dodávka poskakovala po nerovné cestě. Jakmile zrychlil, uslyšela předjíždějící auta a pochopila, že jedou po dálnici.

Nejhorší okamžiky prožívala u mýtného stanoviště. Všude kolem se ozývaly hlasy, hudba a vrčení motorů. *Všechno to bylo tak blízko...* Tady, hned za přepážkou. Desítky lidských bytostí. Ženy, muži, děti... Vzdálení jen několik centimetrů! *Slyšela je!* Zaválila ji vlna emocí. Smáli se, mluvili, přecházeli sem a tam, byli živí a svobodní. Nevěděli o ní. A přesto byla tak blízko. Tak blízko se nacházela její pomalá smrt a otrocký život... Začala sebou házet, uhodila se hlavou o kovovou přepážku v autě a z nosu jí crčela krev.

A pak zaslechla svého kata, jak říká: „díky“, a dodávka se znovu dala do pohybu. Chtělo se jí křičet.

Ten den, kdy ji stěhoval, bylo krásné počasí. Cítila, jak celá příroda kvete. *Jaro...* Kolik ji ještě čeká ročních období, než ho omrzí, než se jí zmocní šílenství nebo než ji z nějakého důvodu zabije... Náhle si byla jistá, že ji přátelé, příbuzní i policie už považují za mrtvou. Jediná bytost na světě věděla, že ještě žije. A ta bytost byla ďábel, had, *zlý duch*. Už nikdy nespatří denní světlo.

PÁTEK

1.

PANENKY

V ZAHRADĚ TĚTO STINNÉ

*stín zabijáka od včera,
stín stíny ukrývá jen jiné,
v krvavé záři večera.
Na stromě slavík tiše pěl,
bohy tam vzývá Marsyas,
a hnízdo pusté tady měl,
ten, koho tady prosilas...*

Oliver Winshaw přestal psát. Zamrkal. Na okraji jeho zorného pole se něco objevilo, nebo spíše rozptýlilo jeho pozornost. Přicházelo to zvenčí. Za oknem se objevil záblesk připomínající blesk fotoaparátu.

Bouřka. Kolem Marsaku se rozpoutala bouřka. Dnes večer, stejně jako předchozí večery, seděl u psacího stolu. Psal. Báseň. Jeho pracovna se nacházela v prvním patře domu v jihozápadní Francii, který s manželkou koupili před třiceti lety. Místnost byla obložená dubovým dřevem a skoro celá zastavěná knihami, zejména britskou a americkou

poezii devatenáctého a dvacátého století: Coleridge, Tennyson, Robert Burns, Swinburne, Dylan Thomas, Larkin, E. E. Cummings, Pound... Věděl, že svým modlám v životě nebude sahat ani po kotníky, ale bylo mu to fuk.

Nikdy nedal svoji poezii nikomu přečíst. Dospěl k zimě života, i podzim měl už za sebou. Brzy rozdělá na zahradě velký oheň a nahází do něj sto padesát sešitů s černými deskami. Víc než dvacet tisíc básní. Během sedmapadesáti let pravidelně psal jednu denně. Bylo to pravděpodobně největší tajemství jeho života. Ani jeho druhá manželka si je nesměla přečíst.

Ani po všech těch letech se nepřestal sám sebe ptát, kde vlastně čerpá inspiraci. Když se ohlédl za svým životem, byl to jen dlouhý sled dní, pokaždé končících básní napsanou v klidu pracovny. Všechny byly označeny datem. Mohl snadno najít tu, kterou napsal v den synova narození, nebo tu, kterou napsal v den úmrtí své první manželky, i tu, kterou vytvořil, když se z Anglie stěhoval do Francie... Dokud básně nedokončil, nedokázal jít si lehnout. Někdy mu to trvalo až do jedné nebo dvou hodin v noci. Nikdy necítil velkou potřebu spánku a nikdy nepracoval fyzicky. Byl profesorem angličtiny na univerzitě v Marsaku.

Oliveru Winshawovi bylo devadesát let.

Byl to mírumilovný a elegantní stařec, kterého všichni znali. Když se v tomto malebném univerzitním městečku usadil, brzy mu začali přezdívat „Angličan“. Došlo k tomu ještě dávno předtím, než se jeho krajané vrhli na zdejší kraj jako kobylinky a začali restaurovat kamenné domy. A než se přezdívka „Angličan“ poněkud rozměnila. Dnes byl v departementu jen jedním ze sta. Ale kvůli ekonomické krizi se Angličané zase postupně začali stěhovat do finančně atraktivnějších destinací, do Chorvatska nebo do Andalusie. A Oli-

Kruh

ver se v duchu ptal, jestli bude žít ještě dost dlouho na to, aby se stal jediným Angličanem v Marsaku.

*V bazénu, mezi lekníny,
stín bez tváře teď spad,
hubený, ostrý, řeřavý,
jak čepel dýky snad.*

Znovu přestal psát.

Hudba... Zdálo se mu, že mezi pravidelným šuměním deště a hřměním, doznívajícím na nebi, zaslechl hudbu. To samozřejmě nemůže být Christine, ta už dávno spí. Ano, přicházelo to zvenčí. Klasická hudba...

Oliver se nesouhlasně zašklebil. Přehrávání muselo být nastaveno velmi hlasitě, takže hudbu slyšel i přes zavřené okno až ve své pracovně. Pokusil se soustředit na báseň, ale nešlo to. Ta zatracená hudba!

Podrážděně se znovu podíval směrem k oknu. Skrz žaluzie viděl, jak se venku blýská. Za okny padaly provazce vody. Vypadalo to, jako by si bouřka vylévala svůj vztek na městečko. Uzavřela jej do průhledného kokonu a odřízla od zbytku světa.

Oliver odstrčil židli a vstal.

Došel k oknu a roztáhl žaluzie, aby viděl na ulici. Po cestě tek proud vody. Noční nebe nad střechami prořezávaly blesky, jako by tam chtěly zanechat seizmografické světelné stopy.

V domě naproti svítila všechna okna. Možná tam pořádají nějaký večírek. V tomto domě se zahradou, oddělenou od ulice a chráněnou před zvědavými pohledy vysokou zdí, bydlela jakási svobodná žena. Třídní profesorka přípravy na lyceu v Marsaku. Byla krásná.

Štíhlá, měla hnědé vlasy a elegantní postavu, zralá třicátnice. Oliverovi by se líbila, kdyby jí nebylo o šedesát let méně. Občas ji potají pozoroval, když se v létě opalovala na lehátku. Nikdo kromě něj na ni neviděl, protože okno jeho pracovny se nacházelo přesně naproti. Teď ovšem něco nebylo v pořádku. Ve všech čtyřech patrech bylo rozsvíceno. Vchodové dveře byly otevřené dokořán a světlo z pouliční lampy ozařovalo práh lesknoucí se deštěm.

Ale za dveřmi nebyl nikdo vidět. Francouzské okno vedoucí do zahrady z postranní části domu bylo rovněž dokořán a bouchalo ve větru. Podlaha v obývací musela být úplně mokrá. Oliver viděl, jak voda teče dolů přes balkon a jak se v ní topí trávník.

Ta hudba bezpochyby vychází odtamtud... Oliver cítil, jak se mu zrychlil tep. Jeho pohled pomaličku sklouzl k bazénu. Jedenáct krát sedm metrů. Kolem dlaždice barvy písku. Skokanský můstek.

Oliver pocítil záchvěv vzrušení, jako člověk, jehož každodenní rutinu naruší něco neobvyklého. V jeho věku se život skládal už jenom z rutiny. Pohledem přelétl prostor za bazénem. Vzadu začínal Marsacký les, dva tisíce sedm set hektarů stromů a stezek. Na té straně nestála žádná zeď, dokonce ani mříž, jen kompaktní stěna zeleně. Vzadu, vpravo od bazénu, se nacházela nově postavená převlékárna.

Oliver znovu soustředil svou pozornost na bazén. Hladina, bičovaná lijákem, se celá vlnila. Oliver přimhouřil oči. Nejdřív vůbec nevěděl, co vidí. Pak pochopil, že na hladině plavou panenky. Ano... Přesně tak. I když věděl, že jsou to jen panenky, ucítil, jak jím proběhlo vzrušení. Plavaly vedle sebe, a jak je bičoval déšť, jejich šatičky se vlnily na hladině. Sousedka odnaproti jednou Olivera s manželkou pozvala na kávu. Než Winshawova francouzská manželka odešla do důchodu, pracovala jako psycholožka a na tu

Kruh

spoustu panenek, kterou tehdy viděli v domě osamělé ženy, která už překročila třicítku, měla svou teorii. Když se vraceli domů, vysvětlila manželovi, že jejich sousedka je pravděpodobně žena–dítě. Oliver se jí zeptal, jak to myslí. Manželka použila výrazy jako „nezralá“, „utíkající před odpovědností“, „starající se jen o svou vlastní osobu“ nebo „zasažená nějakým citovým traumatem“. Oliver to vzdal. Vždycky dával přednost básníkům před psychology. Ale co teď proboha dělají ty panenky v bazénu?

Měl bych zavolat četníky, pomyslel si. Ale co jim mám říct? Že v bazénu plavou panenky? V tu chvíli ho napadlo ještě něco. To přece není normální... V celém domě se svítí, nikoho není vidět a ty panenky... Co se stalo s paní domu?

Oliver Winshaw sáhl na kliku a otevřel okno. Do místnosti okamžitě proniklo vlhko. Déšť ho bičoval do obličeje. Zamrkal a snažil se rozpoznat, co to vlastně v tom bazénu je.

Ted' naprosto zřetelně rozeznával hudbu. Už ji někde slyšel, i když to nebyl jeho oblíbený Mozart.

Panebože! Co má tenhle cirkus znamenat?

Klikatý blesk rozzářil oblohu a vzápětí se ozval ohlušující úder hromu. Sklo v okně se zatřásl. Blesk zafungoval jako reflektor a Oliver spatřil nějakou postavu. Seděla u bazénu, nohy oblečené v kalhotách měla spuštěné do vody. Oliver si jí předtím nevšiml, protože ji zakrýval stín vysokého stromu rostoucího uprostřed zahrady. *Nějaký mladý muž...* Skláněl se k hladině a pozoroval panenky. Ačkoliv od něj Olivera dělilo aspoň patnáct metrů, rozeznal jeho skelný a vylekaný pohled a otevřená ústa.

Hrud Olivera Winshawa se zvedala zběsile bušícím srdcem. *Co se tam stalo?* Rozběhl se k telefonu a popadl sluchátko.

2.

RAYMOND

„ANELKA JE ÚPLNÝ PAKO,“ PROHLÁŠIL PUJOL.

Vincent Espérandieu se podíval na svého kolegu a napadlo ho, jestli je jeho úsudek založený jen na útočnickově chabém výkonu, nebo na jeho původu a skutečnosti, že pochází z pařížského předměstí. Pujol neměl rád předměstí ani jejich obyvatele.

Espérandieu nicméně musel uznat, že tentokrát má Pujol pravdu. Anelka hrál jako pako. Neschopný. Vyřízený. Ostatně stejně jako zbytek týmu. První zápas jsme projeli. Zdálo se, že jediný, komu je to úplně fuk, je Martin. Espérandieu na něj obrátil svůj pohled a usmál se. Byl přesvědčený, že jeho šéf dokonce ani nezná jméno trenéra, kterého celá Francie už před několika měsíci veřejně vypískala a zahrnula nadávkami.

„Domenech je zasranej outsider,“ řekl v tu chvíli Pujol, jako by jeho mozek zachytil Vincentovu myšlenku. „V roce 2006 jsme se dostali do finále jenom proto, že otěže převzal Zidane a ostatní.“

Nikdo proti jeho tvrzení neprotestoval. Policista se začal prodírat davem pro další piva. Bar byl doslova v obležení. 11. června 2010. Zahajovací zápas mistrovství světa ve fotbale v Jižní Africe. Přesně to se teď odehrávalo na obrazovce. Uruguay–Francie 0:0 po prvním polo-

čase. Vincent se znovu podíval na svého šéfa. Ten upíral oči na obrazovku. Měl prázdný pohled. Martin Servaz se ve skutečnosti na fotbal nedíval, jen to předstíral. A jeho zástupce to věděl.

Servaz nejenže se nedíval na fotbal, ale dokonce se sám sebe ptal, co tady vůbec pohledává.

Chtěl svému týmu udělat radost tím, že půjde s nimi. Už celé týdny bylo mistrovství světa hlavním tématem skoro všech rozhovorů na policejním ředitelství. Forma hráčů, prohrané přátelské zápasy, zejména ponižující porážka s Čínou, trenérova strategie, příliš drahý hotel. Servaze napadlo, jestli by se tak zajímali i o třetí světovou válku. Pravděpodobně ne. Doufal, že zločinci jsou na tom stejně a že statistiky kriminality klesnou bez zásahu policie.

Zvedl sklenici piva, kterou před něj postavil Pujol, a přiložil ji k ústům. Zápas v televizi pokračoval. Panáčci v modrých dresech se pohybovali se stále stejnou sterilní energií jako předtím. Běhali z jednoho konce hřiště na druhý a Servaz v jejich počínání marně hledal nějakou logiku. Nebyl žádný odborník, ale útočníci mu připadali strašně nešikovní. Někde si přečetl, že náklady na dopravu a ubytování přišly francouzský fotbalový svaz na milion eur. Rád by věděl, odkud se ty peníze vzaly a jestli on sám na ně přispěl z vlastní kapsy. Ale zdálo se, že tahle otázka jeho sousedy, obvykle starostlivé plátce daní, trápí méně než výsledková listina. Servaz se pokusil soustředit na to, co se odehrává na obrazovce, jenomže z televizoru se neustále ozývalo nepříjemné bzučení jako z obřího úlu. Vysvětlili mu, že tenhle zvuk vydávají tisíce trumpet jihoafrických diváků přítomných na stadionu. V duchu se ptal, jak mohou dělat a hlavně snášet takový randál. I tady byl mimořádně nepříjemný, a to ho tlumily mikrofony a zvukové filtry.

Náhle světla v baru zablikala a ze všech stran se ozvalo rozčilené volání, když se obraz zachvěl, zhasl a vzápětí se znovu rozsvítil. Bouřka... Točila se nad Toulouse jako hejno havranů. Servaz se pousmál, když si představil, že se svět ponoří do tmy a diváci budou mít po fotbalu.

Aniž si uvědomil jak, myšlenky mu přeskočily k mnohem důvěrnější, ale také mnohem nebezpečnější oblasti. *Dnes to bylo už osmnáct měsíců, co se Julian Hirtmann vypařil.* Osmnáct měsíců! Neuběhl však jediný den, aby na něj policista nemyslel. Švýcar uprchl z Wargnierova ústavu v zimě na přelomu roku 2008/2009 jen pár dní poté, co ho Servaz navštívil v jeho cele. Během setkání s úžasem zjistil, že má s bývalým ženevským prokurátorem společnou vášeň: Mahlerovu hudbu. Na jednoho čekal útěk, a na druhého lavina.

Osmnáct měsíců, pomyslel si. Pět set čtyřicet dní a stejně tolik nocí, během nichž se mu zdála spousta zlých snů a dokonce nočních můr. *Lavina...* Ležel zasypaný ve sněhové a ledové rakvi, začínal mu docházet vzduch a mráz mu postupně ochromoval údy, když se ho konečně dotkla špička lavinové sondy a někdo začal nahore nad ním zuřivě odhrabávat sních. Oslepující světlo v obličejí, doušky čerstvého vzduchu, který polykal otevřenými ústy, a tvář, jež se v otvoru objevila. Hirtmannova tvář... Švýcar se dal do smíchu a řekl: „Sbohem, Martine,“ a zase díru zasypal.

Sen měl několik variant, ale vždycky končil podobně.

Ve skutečnosti v lavině přežil. Ale v těch nočních můrách zemřel. A svým způsobem část jeho já tu noc tam nahore skutečně zemřela.

Co asi teď Hirtmann dělá? Kde je? Servaz si v duchu opět vybavil majestátní zasněženou krajinu. Zachvěl se... Závratné vrcholy

střežící ztracená údolí... Budovy s tlustými zdmi... Závory cvakající na chodbách... A nakonec dveře, za nimiž se ozývá důvěrně známá hudba: Gustav Mahler, Servazův oblíbený skladatel. A taky oblíbený skladatel Juliana Hirtmanna.

„Teď už je pozdě,“ prohodil Pujol, který seděl po jeho boku.

Servaz vrhl nesoustředěný pohled na televizi. Nějaký hráč opouštěl hřiště a druhý ho střídal. Servaz se domníval, že jde o toho Anelku. Podíval se do levého horního rohu obrazovky: sedmdesátá první minuta a stále 0:0. Proto to napětí v baru. Vedle něj stál vysoký chlap vážící nejméně sto padesát kilo, který se pod hustým rezavým vousem strašlivě potil. Poklepal Servazovi na rameno, jako by byli blízcí přátelé, a pak mu vydechl do obličeje alkoholické výpary:

„Kdybych já byl trenér, nakopal bych všechny ty primadony do prdele, aby se začaly trochu hejbat. Kurva, nedokážou máknout ani na mistrovství světa?“

Servaze napadlo, jestli se jeho soused někdy hodně pohybuje, kromě toho, že se dovleče sem nebo si jde koupit karton piva do samoobsluhy na rohu.

Napadlo ho, proč vlastně nemá rád sport v televizi. Bylo to proto, že jeho bývalá žena Alexandra nezmeškala ani jeden zápas svého oblíbeného klubu? Jako manželé spolu žili sedm let, ačkoliv Servaz byl od prvního okamžiku přesvědčený, že jim to nemůže vydržet dlouho. Ale stejně se vzali a zůstali spolu celou tu dobu. Nedokázal ovšem pochopit, jak všechna ta léta dokázali zavírat oči před tím, co bylo od začátku evidentní: hodili se k sobě asi jako tálibánek s libertinem. Co z jejich svazku zůstalo dnes? Jen osmnáctiletá dcera. Na ni však byl pyšný, i když si ještě pořád nemohl zvyknout na její *look*, na její piercingy ani na její účesy. Margot ale kráčela v *jeho*

stopách, a nikoliv v matčiných. Stejně jako on ráda četla. A přijali ji do přípravného ročníku nejprestižnější školy v kraji, stejně jako jejího otce. V Marsaku. Nejlepší studenti tam dojížděli i několik stovek kilometrů, dokonce i z Montpellieru nebo Bordeaux.

Když o tom tak přemýšlel, musel připustit, že se v jedenačtyřiceti letech zajímal pouze o dvě věci. O práci a o dceru. A o knihy... Ale knihy, to bylo něco jiného. Nebyly jen středem jeho života, byly *celý* jeho život.

Stačí to? Jaký život vedou ostatní? Podíval se na svoji sklenici piva s posledními stopami po pění a rozhodl se, že pro dnešní večer má dost. Najednou se mu začalo chtít strašně čurat, a tak se prodral k záchodům. Byly špinavé a odporné. Nějaký holohlavý muž k němu stál otočený zády a Servaz slyšel, jak proud jeho moči naráží na smaltovanou mušli.

„Ti kluci hrajou jako se zlomenejma nohama,“ řekl muž, když si vedle něj policista začal rozepínat poklopec. „Je ostuda se na ně jen dívat.“

Zapnul si zip, neumyl si ruce a odešel. Servaz si je namydlič, dlouho si je mnil a sušil pod sušákem. Pak stiskl kliku přes rukáv, aby nemusel sahat na místo, kterého se dotkl ten chlap. Jedním okem mrkl na obrazovku a zjistil, že se během jeho nepřítomnosti nic nestalo, ačkoliv zápas už šel ke konci. Diváci byli frustrováni. Servaze napadlo, že jestli to bude takhle pokračovat dál, dojde ke vzbouření lidu. Vrátil se na své místo u baru.

Chlapi kolem něj křičeli: „Dělej!“, „Přihraj, do prdele!“, „Doprava!“, „Dopravááá!“, což bylo znamení, že se snad konečně něco děje. Přesně v tu chvíli ucítil v kapse známou vibraci. Strčil do ní ruku a vytáhl mobil. Neměl žádný chytrý telefon, ale starou dobrou No-

Kruh

kii. Display svítil, což bylo znamení, že i tady se něco děje. Volání mezitím spadlo do hlasové schránky. Měl vzkaz „888“.

Vytočil číslo.

A strnul.

Ten hlas v telefonu... Potřeboval třicet vteřin na to, aby ho poznal. Třicet vteřin věčnosti. Čas a prostor se smrštil, jako by těch dvacet let, které ho dělily od chvíle, kdy ho slyšel naposledy, mohl překonat dvěma údery srdce. Jakmile ho uslyšel znovu, žaludek mu i po všech těch letech vyskočil až do krku.

Měl pocit, že se sál kolem něj začíná otáčet. Křik, povzbuzování i bzučení *vuvuzel* se najednou ztratily v mlze. Přítomnost se scvrkla a najednou byla strašně těsná. Ten hlas řekl:

„Martine, to jsem já, Marianne... Prosím tě, zavolej mi. Je to hrozně důležité. Prosím tě, zavolej mi co nejdříve.“

Hlas, který se vynořil z minulosti, byl plný strachu.

SAMIRA CHEUNGOVÁ ODHODILA SAKO NA POSTEL a podívala se na tlustého chlapa, který na ní ležel a kouřil.

„Vypadni, musím pracovat.“

Muž v její posteli byl asi o třicet let starší než ona. Měl nadváhu a na prsou bílé chlupy, ale Samiře to bylo fuk. *V posteli to uměl*, a to bylo všechno, co Samiru zajímalo. Ani ona nebyla žádná krasavice. Už od lycea věděla, že většině mužů připadá ošklivá, nebo spíše že jim její tvář připadá ošklivá a její tělo naopak mimořádně svůdné. Byl to zvláštní, ambivalentní pocit, který v mužích vyvolávala. Někdy si víc všímali jejího obličeje, ale jindy se zaměřovali jen na její tělo. Samira Cheungová se s tím vyrovnávala tak, že spala s co největším počtem mužů. Už dávno věděla, že ti největší frajeři někdy

nepatří v posteli mezi nejlepší milence. Hledala výkonné samce, a nikoliv půvabné prince.

Obrovská postel zapraskala, když pupkatý chlap vystrčil nohy zpod deky a naklonil se, aby si vzal šaty složené na židli stojící naproti zrcadlu, v němž se odrážel kus stropu. Pavučiny, prach, barokní lustr s jedinou fungující žárovkou pověšený na trám, příborník a barevná španělská skříň z bazaru zabíraly zbytek prostoru. Samira si natáhla kalhotky a tričko a zmizela v poklopu umístěném v podlaze.

„PANÁKA, NEBO KAFE?“ ZAVOLALA NA NĚJ ZDOLA.

Vklouzla do malé kuchyňky vymalované načerveno, která svými rozměry připomínala lodní kajutu, a zapnula vařič. Kromě velké žárovky, která svítila nad její hlavou, se velký dům topil ve tmě. Samira tuhle ruinu stojící dvacet kilometrů od Toulouse koupila minulý rok. Postupně ji dávala do pořádku (vybírala si příležitostné milence podle řemesla: elektrikáře, instalatéry, zedníky, malíře pokojů, pokrývače...) a v tuto chvíli obývala jen jednu místnost z celého obyvatelného prostoru. Všechny pokoje v přízemí byly prázdné, zakryté igelitem, zdi byly omlácené a všude se válely kbelíky s barvami a náradí. Totéž platilo o půlce prvního patra. Prozatímni ložnici si zřídila na půdě.

Na červenou zeď napsala podle malířské šablony velkými stříbrnými písmeny: ZÁKAZ VSTUPU NA STAVBU. Na tričku měla heslo: I LOVE ME. Mezi písmeny se rýsovaly bradavky jejích malých nader. Muž ztěžka sestoupil po žebříku nakloněném jako na lodi. Podala mu kouřící kafe a zakousla se do nakrojeného jablka, které se pomalu začínalo na kuchyňské lince kazit. Potom zmi-

zela v koupelně. O pět minut později přešla do „šatny“. Na dlouhých kovových stojanech tam na ramínkách visely všechny její hadříky v průhledných obalech. Spodní prádlo a trička ukládala do šuplíků v prádelníku a u zdi seřadila do řady asi deset párů vysokých bot.

Oblékla si džíny s dírami na kolenou, nové tričko, kožený opasek zdobený cvočky a obula si boty s nízkými podpatky. Navlékla si pouzdro se služební zbraní a nakonec přes sebe přehodila vojenskou bundu do deště.

„Ty jsi ještě tady?“ zeptala se, když se vrátila do kuchyně.

Tlustý padesátník si otřel marmeládu ze rtů. Přitáhl si ji k sobě a své buclaté ruce položil Samiře přes džíny na zadek. Chvilí ho nechala a pak se vykroutila.

„Kdy mi uděláš tu sprchu?“

„Tenhle víkend ne. Manželka se vrací od sestry.“

„Najdi si aspoň jeden den. V týdnu.“

„Mám plný diář,“ bránil se.

„Žádná sprcha, žádné šukání,“ prohlásila.

Muž se zamračil.

„Možná ve středu odpoledne. Uvidíme.“

„Klíče budou na obvyklém místě.“

Chtěla ještě něco dodat, když vtom se odněkud ozvaly riffy elektrické kytary a řev jako z nějakého hororu. První tóny skladby americké *grindcorové* skupiny Agoraphobic Nosebleed. Než našla mobil, zvuky ustaly. Podívala se na číslo na displeji. Vincent. Chystala se mu zavolat, když telefon zavibroval. Textovka:

Zavolej mi.

Okamžitě vytočila jeho číslo.

„Co se děje?“

„Kde jsi?“ zeptal se bez odpovědi.

„Doma, zrovna jsem na odchodu, mám večer službu. (V takové-večery všichni muži z brigády brali nohy na ramena.) Ty se nedíváš na fotbal?“

„Volali nám.“

Nějaký naléhavý případ. Zřejmě někdo z prokuratury. Fotbalové fanoušci museli trpět. I v Justičním paláci měli určitě puštěné všechny televizory. Dokonce i jí dělalo problém sehnat na dnešní večer milence. Fotbal byl dnes večer určitě důležitější než šukání.

„Volali z prokuratury?“ zeptala se. „O co jde?“

„Ne, z prokuratury ne.“

„Tak kdo volal?“

Z Espérandieuova hlasu bylo cítit vzrušení.

„Vysvětlím ti to. Nejezdí na policejní ředitelství. Vem si auto a přijď za námi. Máš si to kam poznamenat?“

Samira si vůbec nevšímalá svého hosta, který nedočkavě přeshlapoval vedle ní, otevřela šuplík v kuchyňské lince a vyndala z něj propisovačku a poznámkový blok.

„Okamžik... Ano, můžeš.“

„Nadiktuju ti teď adresu, vyraž co nejdříve.“

„Dobře.“

Když si zapisovala adresu, nakrčila obočí, ačkoliv ji Espérandieu nemohl vidět.

„Marsac? Ale to je na venkově... Kdo vám zavolal, Vincente?“

„Vysvětlíme ti to. Už jsme na cestě.“

Za oknem se zablesklo.

„Za vámi? Kdo tam všechno je?“

Kruh

„Martin a já.“

„Dobře. Jedu.“

Ukončila hovor. Něco nebylo v pořádku.

3.

MARSAC

DĚŠŤ VYTRVALE BUŠIL DO STŘECHY AUTA. Tančil v reflektorech a zaplavoval přední sklo. Bouřka vyhnala zvířata z jejich teritorií a izolovala od sebe jednotlivá auta. Přišla ze západu a na nové území se vrhla jako dobytelská armáda. Její příchod oznámily jako předvoj velké poryvy větru a blesky běsnící nad lesem a silnicemi. Nebyl to obyčejný déšť. Byl to příval. Sotva rozeznávali lesní cestu a okraj lesa. Občas nebe rozčísł blesk, ale po zbytek času neviděli nic jiného než kužel světla posetý jiskrami a obklíčený temnotou, která se pohybovala spolu s nimi. Připadalo jim, že nastala potopa, že obydlená část země zmizela a že plují uprostřed oceánu.

Servaz soustředěně hleděl na cestu. Kmitání stěračů se proměnilo v ozvěnu jeho srdce, jež se teď v jeho hrudi svíralo a roztahovalo v mnohem rychlejším tempu. Před chvílí opustili dálnici a jeli teď mezi kopci ponořenými do absolutní tmy. Espérandieu, který žil třicet let ve městě, měl pocit, jako by se potápěli s ponorkou do propasti v oceánu. Ještě štěstí, že jeho šéf nevybíral hudbu. Vincent strčil do přehrávače CD skupiny Queens of the Stone Age a Martin tentokrát ani neprotestoval.

Příliš ho zaměstnávaly vlastní myšlenky.

Espérandieu se na okamžik přestal soustředit na silnici. V šedých černých panenkách viděl odraz reflektorů a kmitání stěračů. Servaz sledoval asfalt stejně jako předtím televizi: *aniž by ho viděl*. Jeho zástupce si znovu vzpomněl na ten telefonát. Od toho okamžiku se Martin úplně změnil. Vincent pochopil, že se v Marsaku něco stalo a že osoba na druhém konci aparátu je nějaká Servazova stará přítelkyně. Víc Servaz neprozradil. Pujolovi řekl, aby se dodíval na zápas, a požádal Espérandieua, aby jel s ním.

Jakmile se ocitli v autě, nařídil Vincentovi, aby zavolal Samiře. Vincent vůbec nechápal, co se děje.

Ve chvíli, kdy Renault Scénic projížděl alejí platanů ohraničující město, se déšť trochu uklidnil. Vjeli do úzkých uliček v centru a začali drncat po dlažbě.

„Doleva,“ řekl Servaz, když dorazili na náměstí s kostelem.

Espérandieu zaregistroval, že je tam spousta hospod, kaváren a restaurací. Marsac bylo univerzitní město s 18 503 stálými obyvateli, v němž žilo skoro stejné množství studentů. Filozofická, vědecká, právnická a ekonomická fakulta, fakulta ekonomie a řízení a velmi prestižní příprava. Média, libující si v patetických obrazech, přejmenovala město na „Cambridge jihozápadu“. Z čistě policejního hlediska takové množství studentů představovalo problém. Policie musela řešit nejrůznější přestupky, jejich výtržnosti v opilosti, drogy a kšeftování s konopím a amfetaminy. V každém případě to však nebylo nic, co by mělo zajímat kriminální brigádu.

„Vypadá to, že tady vypadl proud.“

Ulice se skutečně nořily do tmy a ani v oknech hospod a barů se nesvítilo. Za okny se pohybovala světla. Baterky. *Bouřka*, pomyslel si Vincent.

„Objed' náměstí a dej se druhou ulicí doprava.“

Objeli malé kulaté náměstí ohraničené mřížemi a vjeli do úzké dlážděné uličky stoupající vzhůru mezi vysokými domy. O dvacet metrů dál rozeznali skrz déšť blikající majáčky. Četníci... *Někdo je zavolal.*

„Co má tenhle cirkus znamenat?“ zeptal se Espérandieu. „Věděl jsi, že tu budou četníci?“

Zaparkovali za Renaultem Trafic a Citroěnem C4 v barvách četnictva. Déšť pořád bušil do karoserií a střechy aut se jakoby začaly ježit. Šéf neodpovídal, takže se k němu Vincent otočil. Martinův obličej byl mnohem napjatější, než se obvykle zdával. Vrhł na svého zástupce rozpačitý a zároveň zdrženlivý pohled a velmi rychle vystoupil z auta.

Stačilo pět vteřin a oba byli celí promočení. Několik četníků odevzdaně stálo v dešti a před poryvy větru se chránili nepromokavými pláštěnkami. Jeden z nich jim vykročil naproti a Servaz vytáhl služební průkaz. Četník překvapeně svažtil obočí. Nechápal, jak je možné, že příslušníci kriminální brigády přijeli ještě dřív než ze státního zastupitelství.

„Kdo řídí operaci?“ zeptal se Servaz.

„Kapitán Bécker.“

„Je uvnitř?“

„Ano, ale nevím, jestli...“

Servaz nečekal na pokračování a četníka obešel.

„MARTINE!“

Otočil se za hlasem. O kus dál v uličce parkoval Peugeot 307. Za otevřenými dveřmi vedle řidiče stála žena, o které si až do dnešní noci myslel, že už ji nikdy neuvidí.

V DEŠTI A V OSLEPUJÍCÍM SVĚTLE REFLEKTORŮ a májáčků vypadaly obličeje jako rozmazané. Ale on by ji poznal mezi tisíci. Měla na sobě nepromokavý plášť se zdvednutým límcem. Okamžitě si všiml, že má blondaté vlnité vlasy rozdělené dokonalejšinkou úplně promočené a že jí mokrý pramen padá přes levou tvář. *Byla to opravdu ona.* Stála vzpřímená, ruku měla položenou na dveřích auta a bradu zvednutou stejně, jako v jeho vzpomínkách. Obličej měla změněný strachem a bolestí, ale nechyběla v něm hrdost.

Kdysi na ní právě tuhle hrdost miloval. Než mezi nimi vystavěla zeď.

„Dobrý den, Marianne,“ řekl.

Pustila dvířka, obešla je a rozběhla se k němu. Vzápětí už ležela v jeho náručí. Měl pocit, jako by jím procházela malá seizmická vlna. Plakala. Objal ji, ale nepřitiskl ji k sobě. Jednalo se spíše o oficiální než intimní gesto. *Kolik je to let? Devatenáct? Dvacet? Vyhnaná ho ze svého života, odešla s jiným mužem a ještě našla způsob, jak z toho obvinít jeho. Miloval ji, ach ano... Možná víc než jakoukoliv jinou ženu před ní i po ní... Ale tohle se odehrálo v jiném století, tak dávno...*

Trochu se od něj odtáhla, podívala se na něj a její dlouhé mokré vlasy ho pohladily po tváři. Znovu ucítil tu seizmickou vlnu o síle čtyř stupňů na Servazově stupnici. Její oči se nacházely tak blízko: dvě zelená zářící jezera. Četl v nich spoustu protichůdných emocí. Byla mezi nimi bolest. Utrpení. Pochybnost. Strach. Ale také vděčnost a naděje. Maličká ostýchavá naděje... Upínala se k němu. Podíval se stranou, aby utišil bušení srdce. Devatenáct let, a ona se skoro nezměnila, kromě jemných vrásek kolem očí a úst.

Připomněl si znovu její slova v telefonu: „*Stalo se něco strašného...*“ V tu chvíli si myslel, že mluví o sobě, o něčem, co udělala, než pochopil, že se jedná o jejího syna. „*Hugo... Našel mrtvou ženu v jejím domě... Všechno ukazuje na něj, Martine... Řeknou, že to udělal...*“ Mluvila hlasem přerušovaným vzlykodem a hrdlo měla tak sevřené, že Servaz skoro nerozuměl tomu, co říká.

„*Co se stalo?*“

„*Zavolal mi... Byl pod vlivem drog... Probudil se v domě té ženy a ona byla... mrtvá...*“

Znělo to absurdně, nedávalo to žádný smysl. Napadlo ho, že pila, nebo že si něco vzala.

„*Marianne, já ničemu nerozumím. O čem to mluvíš? Jaká žena?*“

„*Profesorka. V Marsaku. Jedna z Hugových profesorů.*“

Marsac... Tam studuje Margot. Ani v telefonu nedokázal úplně skrýt svou zmatenost. Pak si ale řekl, že v Marsaku na univerzitě, v lyceu i na ostatních školách musí působit nejméně stovka profesorů. Jaká existuje šance, že tahle žena učila i Margot?

„*Obviní ho, Martine... Hugo je nevinný. Nebyl by schopný takovou věc udělat ... Prosím, musíš nám pomoci...*“

„*Díky, žeš přijel,*“ řekla. „*Já...*“

Pohybem ruky ji zarazil.

„*Teď ne... Vrať se domů. Zavolám ti.*“

Vrhla na něj pohled šťvané zvěře. Nečekal na její odpověď, otočil se a zamířil k domu.

„*KAPITÁN BÉCKER?*“

„*Ano.*“

Znovu vytáhl průkaz, ačkoliv na něj uvnitř muselo být špatně vidět.

Kruh

„Major Servaz, kriminální brigáda Toulouse. Tohle je poručík Espérandieu.“

„Kdo vás zavolal?“ zeptal se Bécker.

Malý, zavalitý padesátník. Pokud se dalo soudit podle váčků pod očima, měl problémy se spaním. Zdálo se, že ho také velmi rozrušilo, co tady našel. A že má náladu pod psa. *Další, koho vytáhli od fotbalu.*

„Svědék,“ řekl Servaz. „A kdo zavolal vás?“

Bécker zafuněl, jako by mu bylo zatěžko podělit se o informace s někým cizím.

„Soused. Oliver Winshaw. Angličan... Bydlí na protější straně ulice.“

Ukázal neurčitým směrem někam za zdí.

„Co viděl?“

„Okno jeho pracovny vede do zahrady. Viděl mladého muže sedět na okraji bazénu a spoustu panenek na hladině. Přišlo mu to bizarní, tak nám zavolal.“

„Panenek?“

„Ano, uvidíte sám.“

Stáli v obývacím pokoji, v němž vládla tma, zřejmě jako ve všech domech v Marsaku. Dveře do ulice byly otevřené. Jediné světlo v místnosti pocházelo z reflektorů aut zaparkovaných venku a promítajících své černé stíny na zeď. Ve tmě Servaz rozeznával americkou lednici, kulatý skleněný stůl, na němž tančila girlanda záblesků, čtyři kovové židle, příborník, za ním sloup a schodiště vedoucí do horních pater. Dokořán otevřenými dveřmi do zahrady proudil dovnitř vlhký vzduch. Servaze napadlo, že by je měl někdo zavřít, aby nebouchaly. Zvenčí slyšel bubnování deště a šumění listí ve větru.

Kolem nich prošel jeden z četníků a paprsek z jeho baterky na okamžik ozářil jejich siluety.

„Právě instalujeme generátor,“ řekl Bécker.

„Kde je ten kluk?“ zeptal se Servaz.

„V antonu. Hlídáme ho. Odvezeme ho na četnickou stanici.“

„A oběť?“

Četník ukázal ke stropu.

„Nahore. V podkroví. V koupelně.“

Z jeho hlasu Servaz vytušil, že je pořád ještě v šoku.

„Bydlela sama?“

„Ano.“

Z ulice vypadal dům velký. Včetně přízemí a podkroví měl čtyři patra. Každé z pater však nemohlo být větší než padesát metrů čtverečních.

„Profesorka, je to tak?“

„Claire Diemarová. Dvaatřicet let. Byla profesorkou bůhvíčeho v Marsaku.“

Servazův pohled se v příšeří střetl s kapitánovým.

„Ten chlapec byl jedním z jejích žáků.“

„Co?“

V úderu hromu se četníková slova ztratila.

„Říkal jsem, že ten kluk chodil do jedné z jejích tříd.“

„Ano, to vím.“

Servaz ve tmě mlčky hleděl na Béckera, oba byli ponořeni do svých myšlenek.

„Předpokládám, že máte víc zkušeností než já,“ řekl konečně četník. „Ale stejně vás musím varovat. Není to moc pěkný pohled... Ještě jsem nikdy neviděl něco tak... nechutného.“

Kruh

„Promiňte,“ ozval se nějaký hlas ze schodiště.

Otočili se jeho směrem.

„Můžu vědět, kdo jste?“

Kdosi sestupoval po schodech. Ze stínu se začala pomalu vynořovat nějaká postava a blížila se k nim, až se konečně objevila v jejich zorném poli.

„Major Servaz, kriminální brigáda z Toulouse.“

Muž mu podal ruku v kožené rukavici. Musel měřit skoro dva metry. Servaz na jeho dlouhém krku rozeznával zvláštní hranatý obličej s odstátýma ušima a s vlasy ostříhanými na ježka. Obr mu mokrou rukavicí málem rozdrtil ruku.

„Roland Castaing, prokurátor ze státního zastupitelství v Auch. Právě jsem telefonicky mluvil s Catherine. Řekla mi, že přijedete. Můžu vědět, kdo vás zavolal?“

Mluvil o Cathy d'Humièresové, prokurátorce, která řídila státní zastupitelství v Toulouse a s níž Servaz několikrát spolupracoval, zejména na nejzajímavějším případě celé své kariéry, který ho před osmnácti měsíci přivedl do Wargnierova ústavu. Servaz zaváhal.

„Marianne Bokhanowská, matka toho mladého muže,“ odpověděl.

Nastalo ticho.

„Vy se s ní znáte?“

V prokurátorově hlasu se objevil lehký náznak překvapení a podezření. Měl vážný a hluboký hlas, jenž v hlasívkách skřípal jako kolečka vozíku po šterku.

„Ano. Trochu. Ale už jsem ji neviděl spoustu let.“

„V tom případě nechápu, proč volala zrovna vám?“ chtěl vědět obr.

Servaz znovu zaváhal.

„Určitě proto, že se moje jméno v poslední době objevovalo v novinách.“

Muž chvíli mlčel. Servaz cítil, že si ho obr z výšky svých dvou metrů zkoumavě měří. Vycítil, že na něj ve tmě upřeně hledí, a zachvěl se. Nově příchozí mu připomínal sochu z Velikonočních ostrovů.

„Ach, ano, samozřejmě... Vraždy v Saint-Martin-de-Commin-
ges. Jistě... Neuvěřitelný případ, že? Takové vyšetřování vás muselo
poznámenat, že majore?“

Něco v Castaingově tónu se Servazovi nelíbilo.

„Ale to pořád nevysvětluje to, co děláte tady.“

„Už jsem vám to říkal. Hugova matka mě požádala, abych se sem
přijel podívat.“

„Pokud vím, vyšetřování vám ještě nebylo přiděleno,“ odpově-
děl Castaing stroze.

„Ne, to skutečně nebylo.“

„Případ ovšem spadá pod státní zastupitelství v Auch. Nikoliv
pod zastupitelství v Toulouse.“

Servaz málem odpověděl, že státní zastupitelství v Auch dispo-
nuje jen skromnou vyšetřovací brigádou a že v posledních letech
nevýšetřovalo žádný závažný zločin, ale ovládl se.

„Vážil jste dlouhou cestu,“ řekl Castaing. „Předpokládám, že jste
stejně jako my musel odejít od fotbalu v televizi. Tak se nahoru
podívejte, ale varuji vás, nevypadá to moc pěkně... I když vy jste
na rozdíl od nás už jistě viděl spoustu jiných věcí.“

Servaz jen přikývl. Najednou si uvědomil, že v žádném případě
nechce o tento případ přijít.

Kruh

PANENKY HLEDĚLY NA NOČNÍ NEBE. Servaze napadlo, že kdyby v bazénu plavala mrtvola, měla by skoro tentýž pohled. Hou-paly se. Jejich šatičky se vlnily ve stejném rytmu a někdy na sebe lehce narážely. Stál s Espérandieuem na okraji bazénu. Zástupce nad nimi roztáhl deštník velikosti kavárenského slunečníku. Déšť bubnoval do deštníku, do dlaždic i do špiček jejich bot. Vítr se zu-řivě vrhal proti popínavému vínu, které se pnulo na fasádě domu za jejich zády.

„Kurva,“ řekl jen Espérandieu.

Tohle slovo s oblibou používal, když chtěl shrnout situaci, kte-rou nechápal.

„Musela je sbírat,“ dodal po chvíli. „Nemyslím, že by je vrah při-nesl s sebou. Musel je najít v domě.“

Servaz přikývl. Spočítal je. *Devatenáct...* Další záblesk blesku osvětlil jejich mokré obličeje. Nejnápadnější byly jejich upřené po-hledy. Servaz věděl, že podobný pohled je čeká tam nahoře, a v du-chu se na to připravil.

„Tak jdeme.“

Jakmile se ocitli uvnitř, navlékli si rukavice, přes vlasy si přetáhli sítky a na boty natáhli nylonové návleky. Zahalil je závoj černé tmy. Generátor pořád ještě nefungoval, četníci měli nějaký technický problém. Mlčky se vnořili do tmy. V takových okamžicích nebylo Vincentovi ani Servazovi do řeči. Servaz vyndal baterku a rozsvítil ji. Espérandieu udělal totéž. Pak začali stoupat po schodech nahoru.

4.

OSVĚTLENÍ

SVĚTLO BATEREK OSVĚTLOVALO SCHODIŠTĚ, které pod jejich vahou praskalo. Na schodech se ve tmě rýsovaly jejich obličej. Espérandieu viděl, jak šéfovy oči září jako dva černé kameny. Hledali stopy. Snažili se stoupat nahoru tak, že nohy kladli pokud možno na okraj schodiště a roztahovali je přitom jako ragbisté All Blacks při rituálním tanci Haka.

„Doufejme, že pan prokurátor udělal totéž,“ řekl Servaz.

Na poslední schod někdo postavil stojací lampu. Vrhala kolem sebe bledou září a svítila na jediné dveře, které v patře byly.

Dům dál sténal pod útoky bouře. Servaz se zastavil na prahu. Podíval se na hodinky. 11 HODIN 10 MINUT. Ve chvíli, kdy vstupovali do koupelny, osvětlil okno neobvykle jasný blesk a otiskl se jim na sítnici. Následoval ohlušující úder hromu. Udělali další krok a posvětili dovnitř baterkami. Museli jednat rychle. Brzy přijedou technici, ale v tuto chvíli tu byli sami. V místnosti vládla tma. S výjimkou ohňostroje, který se odehrával za okny... a vany, tvořící ve tmě světlemodrý čtverec.

Bylo to stejné jako u bazénu: *světlo vycházelo zevnitř...*

Servaz cítil, jak mu pulzuje krční tepna. Pečlivě přejel světlem baterky po zemi a pak podél zdi zamířil směrem k vaně. Nebylo to

snadné. Všude ležely flakóny a svíčky, stál tam nízký nábytek, dekorální misky, stojan na ručníky a zrcadlo. Kolem vany visely dvojité závěsy, teď roztažené. Servaz viděl, jak se ve smaltované vaně třpytí voda. A spatřil stín.

Něco leželo na dně... Něco, nebo spíše někdo. Jednalo se o starou bílou litinovou vanu, stojící na čtyřech nohách. Měřila skoro dva metry a byla hluboká. Byla tak hluboká, že Servaz musel udělat ještě jeden krok, aby dohlédl až na dno.

Udělal další krok. A potom couvl.

Ležela tam a dívala se na něj modrýma, dokořán otevřenýma očima, jako by na něj čekala. Měla otevřená ústa, jako by chtěla něco říct. Ale to samozřejmě nemohla, protože ten pohled byl mrtvý. Nezbýl v ní ani kousek života.

Bécker a Castaing měli pravdu. Ani Servaz nevidal tak příšernou scénu často. Možná s výjimkou bezhlavého koně v horách... Ale na rozdíl od ostatních dokonale dokázal ovládat emoce. Claire Diemarovou někdo svázal dlouhým lanem, které jí v několika smyčkách obtáčelo tělo, nohy, krk, kotníky a paže, procházelo v podpaží, mezi stehny, drtilo jí prsa a vytvářelo neuvěřitelné množství zákrutů, záhybů a velkých uzlů. Po celém těle se ženě zařezávalo hluboko do kůže. I Espérandieu přistoupil blíž a hleděl přes šéfovo rameno. Okamžitě mu v mysli naskočilo slovo: bondáž. Na některých místech bylo tolik pevně utažených smyček a uzlů, že Servaze napadlo, že patologovi bude trvat dlouho, než je rozváže, aby je pak mohli prozkoumat v laboratoři. Nikdy neviděl nic tak zapleteného. Tomu, kdo to udělal, to muselo zabrat spoustu času. Udělal to brutálně. Pak ženu odnesl do vany a pustil kohoutek.

Nedovřel ho. Ještě teď z něj kapalo.

Tichou místností se ozvalo žbluňknutí, pokaždé když kapka narážela na hladinu.

Možná ji předtím uhodil do hlavy. Servaz zatoužil ponořit ruku do vody, vytáhnout její hlavu nad hladinu a pod dlouhými hnědými vlasy ohmatat týlní a parietální kost – dvě z osmi plochých kostí tvořících lebku. Ale neudělal to. To byla práce patologa. Světlem baterky přejel po hladině. Pak ji zhasl. Zůstal jen jediný zdroj světla. *Voda vypadala jako zdobená flitry...*

Servaz zavřel oči, napočítal do tří a pak je znovu otevřel. Zdroj světla se nenacházel ve vaně, ale v ústech oběti. Malá kapesní baterka, která měla maximálně dva centimetry v průměru. Vrah ji vrazil ženě do krku. Z hrtanu pod čípkem vyčníval jen její konec a osvětloval patro, jazyk, dásně a zuby mrtvé a zároveň se její světlo odráželo v okolní vodě.

Připomínalo to lampu se stínidlem vytvořeným z lidského těla...

Servaz usilovně přemýšlel, co mělo to poslední gesto znamenat. Podpis? Uvědomoval si, že z hlediska vraždy to byl naprosto zbytečný úkon, který musel mít jen nějaký symbolický význam. Zbývalo zjistit, jaký symbol představuje. Přemýšlel o tom, co vidí, a zároveň myslel na panenky v bazénu. Snažil se určit důležitost každého detailu.

Voda...

Voda byla tím hlavním elementem. Servaz si všiml, že na dně vany jsou nějaké organické zbytky. Ucítil nepatrný zápach moče. Usoudil, že žena v této studené vodě zemřela.

Voda tady a voda venku... *Pršelo...* Čekal vrah až na bouřku?

Vzpomněl si, že na schodišti nenašel žádné zvláštní stopy. Kdyby vrah svázal tělo jinde než v této místnosti a pak ho vlekl až sem,

musel by na schodišti nějaké stopy zanechat. Poškodil by koberec. Musí požádat techniky, aby pečlivě prozkoumali schodiště a odebrali z něj vzorky. Ale v tuto chvíli už odpověď znal.

Znovu se podíval na mrtvou ženu. Zmocnila se ho závrať. Měla před sebou celý život. Čím si zasloužila, že umřela tak mladá? Podíval se do vody a okamžitě věděl, jaké bylo pokračování. Měla strach. Než umřela, strašně se bála. Pochopila, že je konec, že vyčerpala všechen vyměřený čas a že se už nikdy nedozví, jaké to je zestárnout. Na co asi myslela? Na minulost, nebo na to, co přijde? Na promeškané příležitosti, na druhé šance, které už nedostane, na plány, které už nikdy nespatří světlo světa, na milence či na jednu jedinou velkou lásku? Nebo chtěla jen přežít? Bránila se s divokostí zvířete chyceného do pastí. Ale v tu chvíli už ji lano uvěznilo. Cítila, jak kolem ní pomalu a neúprosně stoupá voda. Cítila ji na kůži, zatímco v mozku jí panika řádila jako uragán. Chtěla křičet. Jenomže jí v tom bránila kapesní baterka. Byla účinnější než roubík, takže už mohla dýchat jen nosem. Oteklý krk ji strašně bolel a mozku začínal docházet kyslík. Když jí voda dosáhla k ústům, určitě začala škytat. Potom se panika proměnila v čirou hrůzu, protože voda jí pronikla do nosních dírek, zalila obličej a rohovky jejích dokořán otevřených očí...

Náhle se rozsvítilo světlo a oni sebou trhli.

„Kurva, do prdele!“ vykřikl Espérandieu.

„VYSVĚTLETE MI, proč bych vám měl tohle vyšetřování svěřit, majore.“

Servaz zvedl hlavu a podíval se na Castainga. Prokurátor vytáhl cigaretu a vložil si ji mezi rty. Když ji zapálil, cigareta v dešti zasy-

čela. V dešti a ve světle reflektorů vypadal jako totem. A z výšky hleděl na Servaze.

„Proč?“

„Protože všichni očekávají, že to uděláte. Protože to je to nejrozumnější rozhodnutí. *Protože jestli to neuděláte, jestli tohle vyšetřování žalostně selže, VŠICHNI SE VÁS BUDOU PTÁT, PROČ JSTE TO NEUDĚLAL.*“

Malá očka zasazená hluboko v očních důlcích zářila, ale Servaz nedokázal odhadnout, jestli hněvem, pobavením nebo obojím. Obrovo chování se vůbec nedalo předem odhadnout.

„Cathy d'Humièresová na vás neustále pěje ódy.“

V tónu jeho hlasu se jednoznačně ozývaly pochybnosti.

„Říkala, že vaše vyšetřovací skupina je ta nejlepší, se kterou kdy spolupracovala. To je docela slušný kompliment, že?“

Servaz mlčel.

„Chci vědět o všem, co uděláte, jak se vyšetřování vyvíjí, je to dost jasné?“

Servaz jen přikývl.

„Okamžitě zavolám ředitele vaší kriminální brigády. Pravidlo číslo jedna: nic nebudete zatajovat a ani v nejmenším nebudete obcházet oficiální postup. Jinak řečeno, bez mého předběžného svolení nebudete vyvíjet žádnou osobní iniciativu.“

Castaingovy oči pod vyčnívajícími očními oblouky hledaly známku souhlasu. Servaz opět jen přikývl.

„Pravidlo číslo dvě: všechno, co se týče médií, půjde přese mě. Nebudete mluvit s žádnými novináři. O to se postarám já.“

Aha, tak ty taky chceš svých patnáct minut slávy. Andy Warhol touto krátkou větou zasel semínko nesváru. Od nynějška všich-

ni toužili aspoň jednou stanout ve světlech ramp, než zmizí kdesi v propadlišti dějin. Sportovní rozhodčí to dělali příliš okatě, podobně jako šéfové odborových svazů, kteří si jako rukojmí brali ředitele firem a těšili se na to, až se objeví v televizi. A jakmile se rozsvítilo světýlko na kameře, stejně tak se chovali venkovští prokurátoři.

„Určitě byste radši spolupracoval s Cathy d’Humièresovou, ale budete se muset spokojit s mou maličkostí. Nespustím z vás oči, a pokud zjistím něco podezřelého, použiju veškerou soudní moc. Jakmile nebudu s vaší prací spokojený, jakmile se vyšetřování nebude vyvíjet dost rychle nebo jakmile zjistím, že jste něco neudělal správně, případ vám vezmu a předám ho vyšetřovací brigádě četnictva. Do té doby máte zelenou.“

Otočil se a odkráčel k automobilu Škoda, zaparkovanému o kus dál.

„Super,“ řekl Vincent. „Máme fakt bezva povolání.“

„Aspoň víme, na čem jsme,“ prohlásila Samira, která se najednou objevila vedle nich. „Co je to zač, to státní zastupitelství v Auch?“

Přijela, zrovna když sestupovali z horního patra, a vojenskou parkou s natištěnými slovy *Zombies vs Vampires* okamžitě vzbudila pozornost místních četníků.

„Okresní prokuratura...“

„Hm.“

Servaz věděl, co tím chce říct. Vsadil by se, že to je vůbec první velký případ, který prokurátor dostal na starost. Aby vykompenzoval nedostatek zkušenosti, zdůrazňoval svou autoritu. Někdy justice a policie spolupracovaly skvěle, jindy to vypadalo, jako by každý tahal za jiný konec.

Vrátili se dovnitř. Soudní technici už přijeli. Všude natáhli žluté pásky, rozsvítili reflektory, odvinuli metry elektrických kabelů, roz-

místili žluté plastové cedulky, jimiž označili možné stopy a speciálními lampami přejížděli podél zdí, aby našli zbytky krve, spermatu nebo bůhvíčeho. Na schodišti v přízemí a po zahradě přecházeli v bílých kombinézách sem a tam. Nemluvili. Všichni věděli, co mají dělat.

Servaz vyšel z obýváku na zahradu. Už tolik nepršelo, ale kapky mu stejně bubnovaly na hlavu. Ještě teď mu v uších rezonoval Mariannin hlas v telefonu. Tvrdila, že Hugo jí zavolał a řekl, že se právě probudil v domě své profesorky. Hlas mu panika změnila k nepoznání. Neměl nejmenší potuchy, co tam dělá, ani jak se tam dostal. S pláčem líčil, jak šel nejdřív na zahradu, protože francouzské okno bylo otevřené dokořán, a s úžasem objevil sbírku panenek plovoucích v bazénu. Potom začal prohledávat dům. Místnost po místnosti, patro po patru. Málem omdlel, když úplně nahoře našel ve vaně tělo Claire Diemarové. Marianne Servazovi vysvětlila, že její syn nebyl celých pět minut schopen dělat nic jiného než plakat a vyrážet ze sebe nesrozumitelné zvuky. Když se trochu vzpamatoval, snažil se jednat. Sáhl do vody, chytil Claire, zatřásl s ní a pokoušel se ji probudit. Snažil se rovněž rozvázat uzly, ale byly moc utažené. Jakmile se přesvědčil, že je mrtvá, celý rozrušený vyšel z domu a v dešti se dovlekl k bazénu. Nevěděl, jak dlouho u něj s úplně prázdnou hlavou seděl, než zavolał matku. Oznámil jí, že se cítí divně, že jeho hlava je *plná mlhy*. Použil přesně tento výraz. Jako by ho někdo zdrgoval... Když přijeli četníci a nasadili mu pouta, ještě nebyl úplně při sobě.

Servaz přistoupil k bazénu. Panenky. Jeden z techniků je právě lovil podběrákem. Vytahoval je a strkal do velkých igelitových pytlů, které podával kolegovi. Scéna to byla absolutně neskutečná.

Kruh

Technici i tady rozsvítili reflektory a bledé obličejy panenek a jejich modré upřené pohledy se v ultrafialovém světle leskly. Servaz se zachvěl, když si uvědomil, že na rozdíl od Claire Diemarové, která vypadala jako mrtvá, panenky zvláštěně ožívaly. *Nebo spíše jako by ožívalo nepřátelství...* Blbost. Servaz se na sebe zlobil, že ho napadají takové myšlenky.

Pomalou obešel bazén a dával pozor, aby na mokřých dlaždicích neuklouzl. Měl neodbytný pocit, že pozornost predátora přitáhlo něco v chování nebo v držení těla oběti. Podobně jako v přírodě, kdy si zvíře nejprve vytváří obraz kořisti a neútočí náhodně.

Všechno, co tady viděl, ho přesvědčovalo o tom, že ani tato oběť nebyla vybrána náhodně.

Zastavil se na opačné straně bazénu u zdi oddělující zahradu od ulice. Zvedl oči. Zdola viděl horní patro protějšího domu. Okno vedlo přímo k bazénu. Z něj bezpochyby spatřil anglický soused Huga a panenky. Kdyby Hugo seděl na opačné straně bazénu, pod zdí, nikdo by ho neviděl. Ale seděl přesně naproti místu, kde teď stál Servaz. Možná ho to vůbec nenapadlo, možná byl příliš omámený, příliš ztracený a příliš vyděšený z toho, co se mu právě stalo, než aby se staral ještě o něco jiného. Servaz se zamračil, stáhl hlavu víc mezi ramena a dešť, jenž mu bušil do hlavy, mu stékal na zátylek a pod límec. Na celé téhle historce bylo něco bizarního.

5.

LOV NA ŽRALOKA

OLIVER WINSHAW BYL STARÝ PÁN s očima živýma jako ryba čerstvě vytažená z vody. Navzdory pozdní noční hodině vůbec nevypadal unaveně. Servaz si všiml, že jeho žena zatím sice nepronesla jediné slovo, ale přesto z nich nespouští oči. Na rozdíl od manžela vypadala ospale. Dva čilí staří lidé jasné mysli, kteří vedli bezpochyby zajímavé životy a snažili se, aby jejich neurony fungovaly co nejdéle.

„Tak aby to bylo úplně jasné, ještě jednou se zeptám. Nezaznamenali jste v poslední době nic neobvyklého?“

„Ne. Nic. Je mi líto.“

„Nepotuloval se kolem vaší sousedky někdo podezřelý, nevzpomínáte si na nějaký detail, který by normálně vůbec nevzbudil vaši pozornost, ale teď po tom, co se stalo, by vám připadal divný? Soustředte se prosím, je to velice důležité.“

„Myslím, že jsme si závažnosti celé věci dostatečně vědomi,“ řekla žena rozhodně, když poprvé otevřela ústa. „Vidíte přece, že se vám můj muž snaží pomoci, komisaři.“

Servaz se podíval na Olivera. Starcovo levé víčko se nepatrně zachvělo. Servaz proti oslovení „komisaři“ neprotestoval.

Kruh

„Paní Winshawová, mohla byste mě na chvíli nechat s manželem o samotě?“

Ženin pohled ztvrdl a ústa se pootevřela.

„Poslyšte, komisaři, já...“

„Christino, prosím tě...“ řekl Oliver.

Servaz si všiml, jak sebou žena trhla. Očividně nebyla zvyklá, aby její muž přebíral iniciativu. V hlasu Olivera Winshawa se ozvalo jisté varování. Chtěl svou ženu vykázat na místo, kam patří. Líbilo se mu, že se jedná o mužskou záležitost. Servaz se podíval na své dva podřízené a naznačil jim, aby také odešli.

„Nevím, jestli ve službě můžete, ale já si dám skotskou,“ řekl stařec vesele, když všichni odešli.

„Neřeknete to na mě nikomu?“ odpověděl Servaz s úsměvem.
„Bez ledu, prosím.“

Winshaw se na něj usmál. Zuby měl zažloutlé od čaje, oči laskavé a šibalské a vlasy dlouhé a šedivé. Servaz vstal a přistoupil ke knihovně. *Ztracený ráj, Píseň o starém námořníkovi, Hyperion, Lov na žraloka, Pustá země...* Metry a metry anglické poezie...

„Zajímáte se o poezii, majore?“

Servaz si vzal skleničku, kterou mu Winshaw podával. Po prvním loknutí měl hrdlo jako v ohni. Whisky byla dobrá a měla výrazně kouřovou chuť.

„Jenom o latinskou.“

„Studia?“

„Filozofie, ale už dávno.“ Winshaw uznale pokýval hlavou.

„Jen poezie je důkazem neschopnosti člověka pochopit smysl našeho života na této zemi,“ řekl. „Jenomže když dáte lidem na výběr, dají před Victorem Hugem přednost fotbalu.“

„Nemáte rád sportovní kanály?“ popíchl ho Servaz.

„*Chléb a hry*. Není to nic nového. Ale na rozdíl od těch kluků v trikotech a trenýrkách, kteří se honí za balonem, gladiátoři aspoň riskovali životy. Fotbalový stadion je jen větší hřiště pro kluky o školní přestávce.“

„Ale Plútarchos prohlásil, že nemáme pohrdat fyzickým cvičením,“ poznamenal Servaz.

„Tak na Plútarchovo zdraví!“

„Claire Diemarová byla krásná, vidíte?“

Oliver Winshaw strnul uprostřed pohybu se skleničkou kousek od úst. Jeho bledý a laskavý obličej jako by se vytratil někde v dálce.

„Velmi krásná.“

„Jak krásná?“

„Viděl jste ji, ne? Pokud ovšem... Neříkejte mi, že je... že je...“

„Řekněme, že to nebyl její nejlepší den.“

Starcův pohled se zakalil.

„Ach bože... Vtipkujeme tady, pijeme... A kousek odsud se stalo...“

„Pozoroval jste ji?“

„Cože?“

„Přes zeď, když byla na zahradě, pozoroval jste ji?“

„O čem to proboha mluvíte?“

„Opalovala se. Má na těle stopy po plavkách. Určitě se procházela po zahradě, ležela na lehátku nebo se koupala v bazénu. Krásná žena... Chodila kousek pod vaším oknem, musel jste ji někdy aspoň zahlédnout.“

„Blbost! Nechodte kolem horké kaše, majore! Chcete vědět, jestli jsem si hrál na voyeura?“

Kruh

Oliver Winshaw nechodil pro ostré slovo daleko. Pokrčil rameny a pokračoval.

„Co vám mám říct? Ano. Občas se mi to stalo. Občas se mi stalo, že jsem po ní pokukoval... No a co? Měla úžasný zadek, jestli to chcete slyšet. A věděla to.“

„Jak to myslíte?“

„Tahle holka nebyla žádná stydlivka, věřte mi, majore.“

„Chodily k ní návštěvy?“

„Ano, občas.“

„Lidi, které znáte?“

„Ne.“

„Nikoho?“

„Ne, se zdejšími lidmi se nestýkala. Ale toho kluka jsem tady už viděl.“

Stařec upřel pohled do Servazových očí. Dělal mu radost zájem, který u policisty vyvolal.

„Chcete říct, že ji navštěvoval už dřív?“

„Ano, přesně tak.“

„Kdy?“

„Před týdnem... Viděl jsem je v zahradě. Povídali si.“

„Jste si tím jistý?“

„Nejsem senilní, majore.“

„A jindy? Viděl jste ho i jindy?“

„Ano... Viděl jsem ho už i předtím.“

„Kolikrát?“

„Řekl bych, že asi tak desetkrát... A to nepočítám, kdy jsem je zmeškal. Nestojím u okna pořád.“

Servaz byl přesvědčený o opaku.

„Vždycky se to odehrávalo v zahradě?“

„Nevím... Myslím, že ne... Jednou nebo dvakrát zazvonil a zůstali uvnitř. Ale nechci vám tím nic naznačovat.“

„Jak se k sobě chovali? *Intimně?*“

„Jako milenci? Ne... možná. Upřímně, nemám tušení. Jestli hledáte nějaké pikantní detaily, musíte se obrátit jinam.“

„Jak dlouho to trvalo?“

Stařec pokrčil rameny.

„Víte, že to byl jeden z jejích studentů?“

Tentokrát se v očích starce zablesklo.

„Ne, to jsem nevěděl.“

Servaz dopil whisky.

„Nepřijde vám divné, že student navštěvuje svou profesorku doma? Krásnou profesorku.“

„Nepřísluší mi to soudit.“

„Určitě mluvíte se sousedy, pane Winshawe. Říkalo se o ní něco? Někaké drby?“

„*Drby?* Ve městě jako Marsac? Děláte si legraci? Co si myslíte vy? Já se svými sousedy skoro nemluvím, to dělá Christine. Je mnohem společenštější než já. Jestli víte, co tím chci říct. Musíte se zeptat jí.“

„Navštívili jste ji někdy? S manželkou?“

„Ano. Když jsme si tenhle dům pronajali, pozvali jsme ji k nám na kafe. Pozvání nám oplatila, ale jen jednou a bezpochyby jen z čisté zdvořilosti. Víc jsme se nesblížili.“

„Víte, že sbírala panenky?“

„Odpověď zní ano. Moje žena je psycholožka. Pamatuji si, že když jsme se vrátili z návštěvy domů, manželka přišla s hypotézou, proč je v domě osamělé ženy tolik panenek.“

Kruh

„S jakou hypotézou?“

Winshaw mu to řekl. Aspoň původ panenek se tedy vysvětlil. Servaz už žádné další otázky neměl. Všiml si, že vedle na malém stolku leží otevřená tóra, korán a bible.

„Zajímáte se o náboženství?“ zeptal se.

Winshaw se usmál. Napil se a nad okrajem skleničky zářily jeho šibalské oči.

„Je fascinující, ne? Myslím náboženství... Jak mohlo tolik lží zaslepit takovou spoustu lidí? Víte, jak říkám tomu stolečku?“

Servaz nakrčil obočí.

„Kout sráčů.“

6.

AMICUS PLATO SED MAJOR AMICUS VERITAS

SERVAZ VHODIL MINCI DO AUTOMATU NA NÁPOJE a zmáčkl knoflík s nápisem „velká káva s cukrem“. Někde se dočetl, že na rozdíl od rozšířené představy ve velkém kelímku není o moc víc kávy než v espresu. Kelímek vypadl nakřivo, polovina kafe se vylila vedle a Servaz marně čekal na cukr a mléko.

Pak ale stejně všechno vypil až do poslední kapky.

Kelímek zmačkal a hodil do koše.

Nakonec otevřel dveře.

Četnická stanice v Marsaku neměla speciální výslechovou místnost. Pro tuto příležitost tedy zabrali malou zasedačku v prvním patře. Servaz si nejdřív prohlédl okno. Zamračil se. Pokud se obžalovaný cítí vinen, největší nebezpečí představují v takových situacích pokusy o útěk nebo sebevraždy. I když skok z prvního patra mu připadal naprosto nepravděpodobný, nechtěl podstoupit žádné riziko.

„Zatáhni žaluzie,“ řekl Vincentovi.

Samira zapnula notebook a otevřela stránky, na nichž byly bezpečnostní kamery četnictva, zabírající celý předběžného zadržení.

Na obrazovce se objevil čas, kdy se kamera spustila. Samira posunula kurzor k místu, kde seděl podezřelý, jako by ho filmovala vestavěnou webkamerou. Servaz si opět pomyslel, že je sto let za opicemi. Jeho mladí podrženci mu dávali každý den pocítit, jak se svět rychle mění a jak není schopen se tomu přizpůsobit. Napadlo ho, že Korejci nebo Číňané jednoho dne vymyslí robota-vyšetřovatele a on přijde o práci. Bude vybavený detektorem lži, hlasovými analyzátory a lasery, které dokážou rozeznat sebemenší hlasovou nuanci a pohyb očí. Bude neomylný a nebude mít žádné emoce. Ale advokáti by stejně pravděpodobně našli způsob, jak by mu během předběžného zadržení zakázali vyslýchat podezřelého.

„Co tam proboha dělají?“ zeptal se podrážděně.

V tu chvíli se otevřely dveře a vešli Bécker s Hugem. Chlapec neměl pouta. Bod k dobru pro četníka. Servaz si chlapce pečlivě prohlédl. V obličeji měl Hugo nepřítomný a unavený výraz. Servaze napadlo, jestli se ho četníci nepokoušeli vyslechnout sami.

„Sedni si,“ řekl kapitán.

„Mluvil s advokátem?“

Bécker zavrtěl hlavou.

„Od zadržení neproněsl žádné slovo.“

„Ale zdůraznili jste mu, že má právo na advokáta?“

Četník ho zdrtil pohledem a aniž by ho uznal za hodna odpovědi, podal mu na stroji napsaný lístek. Servaz četl: „Nežádá obhájce.“ Posadil se na stůl vedle chlapce. Bécker si šel stoupnout ke dveřím. Servaz si pomyslel, že Hugova matka je už určitě o všem informovaná. V rámci zákona nemusel nikomu nic hlásit. Předpisy pro předběžné zadržení byly pro sedmnáctiletého kluka stejné jako pro dospělého.

„Jmenujete se Hugo Bokhanowsky,“ začal, „a narodil jste se 20. července 1992 v Marsaku?“

Žádná reakce. Servaz přečetl následující řádek. A trhl sebou.

„Studujete druhý ročník literární přípravy v Marsaku.“

Za měsíc mu bude osmnáct a už je v přípravném ročníku. Velmi inteligentní chlapec... Nechodil do stejné třídy jako Margot, která už postoupila do prvního ročníku, ale chodili spolu do stejné školy. Existovala velká šance, že Claire Diemarová učila i Margot. Servaz si v duchu slíbil, že se jí na to zeptá.

„Dáte si kafe?“

Zase žádná reakce. Servaz se otočil k Vincentovi.

„Zajdi mu pro kafe a pro skleničku vody.“

Espérandieu vstal. Servaz na mladého muže upřeně hleděl. Hugo měl sklopené oči a ruce zastrčené mezi sevřenými koleny, v místech, kde byla vidět pokožka jeho opálených nohou. Evidentně obranné gesto.

Je mrtvý strachy.

Štíhlý, s hezkým obličejem, který se musí líbit holkám, s tak krátkými vlasy, že na jeho kulaté lebce připomínaly světlé prachové peří, v němž se odrazilo světlo zářivek. Třídenní strniště. Na sobě měl tričko s nápisem nějaké americké univerzity v angličtině.

„Uvědomuješ si, že všechno mluví proti tobě? Našli tě v domě Claire Diemarové v době, kdy se stala obětí mimořádně sadistického zločinu. Podle hlášení, které tady mám, jsi v tu chvíli evidentně byl opilý a zdrogovaný.“

Pohlédl na mladíka. Ten se ani nepohnul. Možná byl ještě pod vlivem drog. Možná se z nich ještě nevzpamatoval.

Kruh

„Tvoje otisky jsme našli skoro po celém domě.“

...

„Stopy bahna a trávy na tvých botách dokazují, že ses pohyboval i po zahradě.“

...

Servaz se tázavě podíval na Béckera. Kapitán mu odpověděl pokrčením ramen.

„Z tvého mobilu víme, že jsi oběti v posledních dvou týdnech volal nejméně osmnáctkrát.“

...

„O čem jsi s ní chtěl mluvit? Víme, že byla tvojí profesorkou.“

...

„Obracel ses na ni jako na profesorku?“

Žádná odpověď.

Do prdele, my z něj nic nedostaneme!

Letmo pomyslel na Marianne. Její syn působil jako viník. Choval se tak. Chvilí na něj zase mlčky hleděl a snažil se ho pohledem přesvědčit ke spolupráci.

„Co jsi dělal u Claire Deimarové?“

...

„Kurva, seš hluchej nebo co? Copak nechápeš, do jakých sraček ses dostal?“

Hlas Samiry. Slova z ní přímo vytryskla. A byla drsná a skřípavá jako pila. Hugo sebou trhl. Uráčil se zvednout oči a zdálo se, že ho široká ústa, vypoulené oči a malý nos francouzskožidovskomarkánské holky na okamžik vyvedly z míry. Vždycky měla tendenci přehánět líčení řasenkou a očními stíny. Ale trvalo to jen zlomek vteřiny. Pak Hugo opět sklopil pohled ke kolenům.

Bouřka venku, ticho uvnitř. Zdálo se, že se ho nikdo nechystá porušit.

„Nechci tě k ničemu nutit,“ řekl nakonec Servaz. „Chtěli jsme jen zjistit pravdu. *Amicus Plato sed major amicus veritas*. Mám rád Platóna, ale ještě víc miluju pravdu.“

Bylo to tím latinským citátem?

Tentokrát zareagoval. Hugo na něj pohlédl.

Měl sytě modré oči. *Podobají se očím jeho matky*, pomyslel si Servaz, ačkoliv Marianne měla oči zelené. Poznával ji i ve tvaru jeho rtů a obličeje. Tato fyzická podoba v něm vyvolala nevolnost.

„Mluvil jsem s tvou matkou,“ řekl náhle bez přemýšlení. „V jisté době jsme byli přátelé. Dobří přátelé.“

...

„Ještě předtím, než potkala tvého otce.“

„Nikdy o vás nemluvila.“

První věta pronesená Hugem Bokhanowským pročísla vzduch jako dýka. Servaz měl pocit, jako by dostal ránu pěstí přímo do žaludku.

Věděl, že Hugo říká pravdu.

Stáhlo se mu hrdlo.

„Já jsem taky studoval v Marsaku,“ řekl. „Stejně jako ty. Dnes tam studuje i má dcera Margot Servazová. Je v prvním ročníku.“

Tentokrát mladík zpozorněl.

„Margot je vaše dcera?“

„Znáš ji?“

Mladík pokrčil rameny.

„Kdo by neznal Margot? V Marsaku ji znají všichni. Margot je bezva holka... Neřekla nám, že je její táta polda.“

Hugovy modré oči se teď na Servaze upíraly a neuhýbaly. Policista si uvědomil, že se zmýlil. Chlapec neměl strach, jen se prostě rozhodl, že nebude mluvit. A ačkoliv mu bylo teprve sedmnáct, vypadal mnohem zralejší. Servaz pomalu pokračoval.

„Proč nechceš mluvit? Uvědomuješ si, že tím svoji situaci jen zhoršuješ? Máme ti zavolat advokáta? Promluvíš s ním a potom začneš vypovídat.“

„A k čemu by mi to bylo? Byl jsem tam přibližně v době, kdy umřela... Nemám alibi... Všechno mluví proti mně... Tak jsem vinen, ne?“

„Opravdu jsi?“

Modré oči se na něj dál upíraly. Servaz v nich nečetl vinu, ale ani nevinnost. Nedokázal v jeho pohledu rozšifrovat nic jiného než vyčkávání.

„Každopádně si to myslíte... Tak co na tom změni skutečnost, jestli je to pravda, nebo ne?“

„V tom je velký rozdíl,“ oponoval mu Servaz.

Ale byl si vědom toho, že je to lež. Francouzské věznice jsou plné nevinných a ulice plné viníků. Soudci a advokáti se ve svých nařasených róbách natrásali, dávali najevo svou ctnost a kázali o morálce a zákonech. Ale neprotestovali proti systému, o němž naprosto jednoznačně věděli, že se dopouští spousty justičních omylů.

„Zavolal jsi matce a řekls jí, že ses v tom domě probudil a že uvnitř je mrtvá žena, je to tak?“

„Ano.“

„Kde jsi byl, když ses probral?“

„Dole v obýváku.“

„Kde přesně?“

„Na pohovce. Seděl jsem.“

Hugo se podíval na Béckera.

„Už jsem jim to říkal.“

„A co jsi udělal pak?“

„Zavolal jsem slečnu Diemarovou.“

„Zůstal jsi sedět?“

„Ne. Francouzské okno do zahrady bylo otevřené a dovnitř přišlo. Vyšel jsem jím ven.“

„Nebylo ti divné, kde jsi?“

„Poznal jsem dům.“

„Už jsi tam někdy předtím byl?“

„Ano.“

„Poznal jsi tedy místo. Chodil jsi tam často?“

„Dost často.“

„Co znamená dost? Jak často?“

„Už si nepamatuju.“

„Zkus si vzpomenout.“

„Já nevím... Možná desetkrát... nebo dvacetkrát.“

„Jak to, že jsi ji chodil tak často navštěvovat a že jsi jí pořád telefonoval? Slečna Diemarová se takhle chovala ke všem svým studentům?“

„Myslím, že ne.“

„Tak proč zrovna ty? O čem jste spolu mluvili?“

„O tom, co píšu.“

„Prosím?“

„Píšu román... Vyprávěl jsem o něm Claire... slečně Diemarové... Hodně se o to zajímala. Ptala se mě, jestli si může přečíst, co jsem napsal... Pravidelně jsme o tom diskutovali... I po telefonu.“

Kruh

Servaz hleděl na Huga. Zachvěl se. Když studoval v Marsaku, také začal psát román. Velký moderní román... Snil o slávě všech začínajících spisovatelů. Román, o němž nakladatelé a čtenáři řeknou „pane jo“. Příběh kvadruplegika, který žije jen myšlenkami, ale jehož vnitřní život je zářivý a intenzivní jako tropická džungle a mnohem bohatší než život většiny lidí. Přestal psát v den, kdy jeho otec spáchal sebevraždu.

„Oslovoval jsi ji, Claire?“ zeptal se.

Zaváhání.

„Ano.“

„Co mezi vámi bylo?“

„Vždyť jsem vám to říkal, zajímala se o to, co píšu.“

„Radila ti se psáním?“

„Ano.“

„Zdávalo se jí to dobré?“

Hugův pohled. Pod víčky záblesk pýchy.

„Říkala... říkala, že už dlouho nic takového nečetla.“

„Můžu znát název?“

Viděl, jak Hugo zaváhal. Servaz si představil sebe na jeho místě. Mladý autor bezpochyby vůbec netoužil se o něco takového podělit s někým neznámým.

„Jmenuje se to *Kruh*.“

Servaz měl chuť se zeptat, o čem to je, ale neudělal to. Cítil, jak v něm vůči tomuto mladíkovi rostou rozpaky a zároveň empatie. Nenechal se unést, věděl, že se to děje proto, že mu Hugo připomíná, jaký byl před tříadvaceti lety on sám. A možná taky proto, že je to Mariannin syn. Ale to neznamenal, že přestane vyšetřovat, jestli mohl zabít jediného člověka, jenž pochopil a obdivoval jeho práci.

„Vraťme se k tomu, co jsi potom dělal na zahradě.“

„Vrátil jsem se dovnitř. Volal jsem ji. Všude ji hledal.“

„Nenapadlo tě v tu chvíli zavolat policii?“

„Ne.“

„A pak?“

„Šel jsem nahoru. Prohledával jsem místnosti jednu po druhé...

Došel jsem až do koupelny. A tam... *jsem ji uviděl.*“

Ohryzek mu v krku poskočil nahoru a dolů.

„Zpanikařil jsem... nevěděl jsem, co mám dělat. Snažil jsem se jí vytáhnout hlavu z vody, fackoval jsem ji, abych ji probral, křičel jsem a pokoušel jsem se rozvázat uzly. Ale bylo jich moc. Byly moc utažené a já to nedokázal. Ve vodě se ještě roztáhly. Brzy jsem pochopil, že se už nedá nic dělat...“

„Říkáš, že ses ji snažil oživit?“

„Ano, přesně to jsem udělal.“

„A co ta baterka?“

Servaz viděl, jak Hugo zamrkal.

„Viděl jsi přece tu baterku v jejích ústech, ne?“

„Ano, samozřejmě...“

„Tak proč ses ji nepokusil... *vytáhnout?*“

Hugo zaváhal.

„Já nevím... Určitě proto, že...“

...

„Protože se mi hnusilo strkat jí prsty do úst.“

„Chceš říct *do úst mrtvé?*“

Servaz si všiml, jak Hugovi povolila ramena.

„Ano. Ne. Nejen. Do úst Claire...“

„A předtím? Co se stalo předtím? Říkáš, že ses probral u Claire Diemarové. Co jsi tím myslel?“

Kruh

„Jen to, co jsem řekl. Probral jsem se v obývacíku.“

„Chceš říct, že jsi ztratil vědomí?“

„Ano... Nebo aspoň předpokládám... Už jsem to vysvětloval vašim kolegům.“

„Vysvětli to mně. Vzpomínáš si, co jsi dělal ve chvíli, kdy jsi omdlel?“

„Ne... ne úplně... nejsem si jistý... je to jako... *díra*...“

„Díra v paměti?“

Servaz si všiml, že Bécker zírá na něj, ne na Huga. Jeho pohled byl výmluvný. I on si uvědomoval, že tohle z Huga dělá viníka. Byl dost inteligentní, aby pochopil, že díra v paměti výrazně zhoršuje chlapcovu situaci.

„Ano,“ odpověděl Hugo proti své vůli.

„Co si pamatuješ jako poslední?“

„Naposled si pamatuju, že jsem na začátku večera seděl v Dubliners s kamarády.“

Servaz si vzal poznámkový blok. Nedůvěřoval webkamerám a obecně žádným technickým novinkám.

„V Dubliners?“

Znal to místo velmi dobře. Bar totiž existoval už v době, kdy tady studoval on. Spolu s přáteli si z něj tehdy udělali takové sídlo generálního štábu.

„Ano.“

„Co jste tam dělal? Kolik bylo hodin?“

„Dívali jsme se na mistrovství světa ve fotbale, na zahajovací zápas. A čekali na utkání Francie.“

„Čekali? Chceš říct, že si nepamatuješ, jestli jsi viděl utkání Uruguay–Francie?“

„Ne... Možná... Vůbec si nepamatuju, co jsem ten večer dělal. Vůbec nevím, jak dlouho to trvalo ani kdy jsem omdlel.“

„Myslíš, že tě někdo zmlátil, je to tak? Že tě někdo praštil do hlavy?“

„Ne, to si nemyslím, ověřil jsem si to... Nemám žádnou bouli... A hlava mě taky nebolí. Ale když jsem se probral, byl jsem úplně grogy. Měl jsem pocit, že mám hlavu plnou mlhy.“

Začínal se hroutit. Věděl, že všechno ukazuje na něj.

„Myslíš, že tě zdrogovali?“

„Ano, je to možné.“

„Ověříme to. Kde by k tomu mělo dojít? V tom baru?“

„Nemám nejmenší tušení.“

Servaz si vyměnil pohled s Béckerem. Četníkovy oči zcela jednoznačně říkaly: *vinen*.

„To vidím. Možná se ti paměť vrátí. Jestli k tomu dojde, musíš mi to okamžitě říct. Je to hrozně důležité.“

Hugo hořce potřásl hlavou.

„Nejsem idiot.“

„Mám poslední otázku. Máš rád fotbal?“

V modrých očích se objevil záblesk překvapení.

„Ano. Proč?“

„Vystydne ti kafe,“ řekl Servaz. „Dopij si ho. Je možné, že noc bude dlouhá.“

„SAMOTNÁ ŽENA V NEZAMČENÉM DOMĚ,“ řekla Samira.

„A nikde žádná známka vloupání,“ dodal Espérandieu.

„Musela mu otevřít, byl to přece jen její student, neměla žádný důvod se ho bát. Sám přece říkal, že už tam byl několikrát. A v po-

sledních týdnech jí osmnáctkrát volal ... Aby si s ní povídal o knížce? To určitě!“

„BYL TO ON!“ prohlásil Vincent.

Servaz se obrátil k Samiře, která souhlasně přikývla.

„Souhlasím. Zatkli ho v domě oběti. Nenašli jsme stopu po někom jiném. Nic. Nikde. Ani nejmenší důkaz, že by se tam pohybovala nějaká třetí osoba. Jeho otisky jsou naopak všude. Test na alkohol prokázal, že měl v krvi 0,85 promile alkoholu. Analýza nám rovněž prozradí, jestli si vzal nějaké prášky a kolik, což je pravděpodobné vzhledem k tomu, v jakém ho našli stavu. Četníci tvrdí, že když na něj zavolali, měl oči v sloup a byl úplně mimo.“

„Sám říkal, že byl zdrogovaný,“ namítl Servaz.

„Jo... Jenomže kým? Našli jsme jeho auto zaparkované o kus dál. Neřídil on? Připusťme, že to byl někdo jiný. Říká, že se probral v domě. Že by skutečný vrah riskoval, tahal Huga z auta, vlekl ho až do Clairina domu a nikdo by ho přitom neviděl? Nepravděpodobné. Okna několika okolních domů vedou do ulice a tři se nacházejí přímo naproti domu oběti.“

„Všichni se dívali na fotbal,“ namítl Servaz. „Dokonce i my.“

„Všichni ne. Ten stařec odnaproti ho viděl.“

„Jenomže ho neviděl přijet. Nikdo ho neviděl vejít dovnitř. Proč by tam zůstával a čekal, až ho sebereme?“

„Znáš statistiky stejně jako my,“ odpověděla Samira. „V patnácti procentech případů se zločinec vydá policii sám. V pěti procentech se vrátí domů a řekne to nějaké třetí osobě, která zavolá policii. A třicet osm procent čeká na místě činu na příjezd policie nebo četníků, protože ví, že je svědkové zavolali. Přesně to udělal ten kluk.“